

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Cím: *Ballag már a vén diák*

Forrás:

Iszolat

Bn

1925. 6. 17.

Osztályozás

Tárgy

371.83

Hely

Idő

'1925'

Személy

Hely

(Köt. v. füz.) (Oldal)

BALLAG MÁR A VÉN DIÁK

AZ ELSŐ „SZALAMANDER” BUDAPESTEN — HÉTSZÁZ DIÁK, HÁROMSZÁZ LAMPION
BUDA ODON UTCÁIN

HUNGARISTÁK ÜNNEPE

ESTE NYOLC ÓRA: Kisebb-nagyobb csoportokban gyülekeznek a Hungária Magyar Technikusok Egyesületének tagjai az idei első nagy ballagáshoz. A villamosok csak úgy ontják magukból a sok tányérsapkás diákot.

A KÖRUTAKON ÉS A RAKÓCZI UTON csoportok jönnek. Mindnek fején a Hungária jellegzetes világoskék sapkája. Minél közelebb jövőnk a Műegyetemhez, annál sűrűbb csoportok verődnek össze.

A MŰEGYETEM ELŐTT vagy húsz kerékpáros rendőr áll: érdeklődve nézik a felvonuló diákságot. A közönség is összefut a szokatlan jelenségre.

— Mi van? Mi történt? — száll szájról-szájra. A kíváncsiak száma egyre növekszik, mindenki vár.

AZ AULABAN NEM LEHET EGY GOMBOSTUT LEEJTENI, olyan sűrű már a lelkes ifjúság tömege. Az egyik sarokban kimagaslik a Hungária fehér zászlója. Körülötte foglalt helyek, a Hungaristák családja.

— SZILENCIUM! — HARSAN VÉGIG A HATALMAS CSARNOKBAN és elhal minden szó, megszűnik minden mozgás. A Műegyetem tudós professzorai elhelyezkednek a csarnok egyik oldalépcsőjén és megszólal dr. Szily Kálmán, a Hungária magisztere. Pár szóban ismertette a ballagás jelentőségét, amelyet az régi selmeci és óvári diákok honosítottak meg Magyarországon. Megkapó szavakkal fejtette ki a Hungária jelentőségét, az Alma Mater munkáját, amelynek gyümölcsét, a tudást, most viszik ki az életbe az új diplomások.

— A Hungária pedig legyen mindig az az irányító — folytatta a tudós professzor, — amely benneteket a haza, becsület, erkölcs és tudás felé vezet.

— Maradjatok mindig jó magyarok és ha ki is vet a sons benneteket az ország határain, maradjatok meg jó magyaroknak!

— *Vivat Academia! Vivat Hungaria!* fejezte be a magiszter és dörgő *VIVAT!* morajlott vissza a teremből.

A DIPLOMÁS MÉRNÖKÖK NEVÉBEN Sommer László dominus búcsúzott el az Alma Materől és a Hungariától.

— Búcsúznak az egyetemtől, a tudós professzoroktól és a fiatal bajtársaktól, de nem búcsúznak a Hungariától, mert mindig megmaradunk jó Hungaristáknak.

— *Vivat, crescat, floreat Hungaria!*

És újra felzúgott a dörgő, diadalmas vivat.

SCHIMANEK EMIL REKTOR MAGNIFICUS LÉPETT ELŐ és meghitt szavakban búcsúztatta el a Műegyetemről távozó mérnököket. Ezután összeállt az aulában a menet. Kacsaringókban kerültek meg a hatalmas csarnok oszlopait. Ifj. vitéz nagybányai Horthy István szenior és a Hunnia-csoport garabonciása (fux maior-ja) állt a menet élén. A Műegyetem tudós professzorainak is nagy része, fején a világoskék sapkával, csatlakozott a menethez.

A SZALAMANDER HÁROMNEGYED KILENCKOR fordult ki a dunaparti főkapun és hosszú kacsaringókban indult meg az Erzsébet-híd felé. Gyönyörű látványt nyújtott a színes lampionokat ritmikusan lóbaló hosszú kigyó.

A KÖZÖNSÉG MINDENÜTT NAGY ÉRDEKLŐDÉSSEL nézte a festői menetet, amely

zegzugos vonalban kanyarodott le a dunaparti lépcsők legalsó fokára. A sokszáz színes lampion visszatükröződő fénye színesre festette a Duna szöke vizét, a halk csobogású hullámok szeretettel ölelték magukhoz a megragadó képet.

A KISÉRŐ RENDŐRÖK MOSOLYOGVA LÉPKEDTEK a menet mellett és megjelenésük bizalmat gerjesztett néhány „kiválasztott nézőben”... Itt-ott pecchük volt a rendőröknek, mert nem tudták a mosolygós, huncut menetet követni, amely ravaszul befordult a Várkert-Kioszk terített asztalai közé, majd a Fiumeszálló kapuján át a Lánchíd utcába fordult be a menet, ahol az átjáróházon keresztül természetesen a rendőrök nem tudták őket követni, de felismerve a sztratégiai helyzetet, hamarosan egy kis mellékutcán vágtak megint eléjük. Mondanunk sem kell, hogy az egész menet tartalma alatt egyetlen egyszer sem akadt dolguk a rendőröknek, mert senkinek sem jutott eszébe, hogy megzavarja az ifjak kedves ünnepét.

A MARCIBÁNY TÉRRE érkezett meg hosszas zegzugos menetelés után az ünneplő csapat, ahol a lombos fák között a tökéletes sötétből valami csodálatosan szép látványt nyújtott a hétszáz diák, amint a huncut kacsaringókban lóbaláltak a színes lampionokat — csak itt-ott egy-egy arc tűnt elő — amikor felcsendült a bányászinduló.

HATALMAS TÖMEG kísérte idáig a menetet, amely megilletődve állta körül a Marcibányi teret és átszellemülten igyekezett résztvenni az ifjak szép ünnepében, amelyet Budapest még nem látott, de megértett. Mert magyar lelkek könnyen megértik a szépért lelkesedő és rajongó szíveket.

EGY RENDŐR állt az utcasarkon, nem tudta mire vélni a szokatlan látványt, először ki akart térni, de a huncut diákok körülfogták és most őt kerültek meg akárcsak a Lövőház utca fát. Elbalkult a dal és a menet befordult a Budai Polgári Lövészegylet helyiségeibe, ahol már terített asztal várta az ünneplőket. Egy-kettőre mindenki helyet foglalt az előre kijelölt asztaloknál és ezután kezdetét vette a

DOMINUSZAVATAS, amely alkalmából

dr. Szily Kálmán magiszter tartott lendületes és szép beszédet. Meghatóan szép volt az új dominusok esküje. A teremben ércesen konduló esküszavakat a dalárda éneke kísérte: Hazádnak rendületlenül légy híve ó magyar!... A Hungária ezévi működéséről tartott ezután Bornemissza Géza primus beszámolót és ezután megkezdődött a

GAUDIUM! A diákok a magukkal hozott sörös korsókat lehelyezték az asztalokra, kézről-kézre járt egy két méter hosszú hatalmas pipa és a jólsikerült mulatságon a késő éjjeli órákig maradtak együtt a diákok, a szakállas öregek és a tudós professzorok, akik kedvesen emlékeztek vissza, hogy egykor ők is voltak fiatalok, mindennek örülni tudó, az életet csak szépnek látó bohémdiákok.

Sy.